

Dahlgaard – mener, at tidligere regeringer var uheldige, og at den nuværende regering er heldig, og det er jo svært meget indgående at diskutere lødigheden af det argument. Jeg må tilstå, at jeg ikke synes, det er helt lødigt, medmindre man – og det gør hr. Frank Dahlgaard ikke – bruger det hele tiden og fuldstændig uafhængigt af, hvem det er, der sidder i regering.

Med hensyn til renten vil jeg vende tilbage til det, jeg sagde før. Dér var mit spørgsmål, om rentespændet til Tyskland faktisk ikke er lavere nu, end det var, da de mange konservative ordførere var medlemmer af et regeringsparti.

Til hr. Flemming Hansens spørgsmål vil jeg sige, at spørgsmålet om at få reduceret renten efter vores mening i meget høj grad afhænger af, hvad der sker på det internationale marked. Vores rentespænd til Tyskland og til det internationale marked er ikke så stort. Jeg vil glæde mig til – når fru Anne Birgitte Lundholt har 20 minutter om lidt – at høre det konservative svar på, hvad det koster i kroner og øre at nedsætte renten med 1 pct. og 2 pct. Når man i den grad er interesseret i det, går jeg ud fra, at man også selv har svar.

Til hr. Jes Lunde vil jeg sige, at jeg synes, der var givet plads til selvkritik i min tale, og jeg vil sige, at jeg også dårligt kunne gøre andet, eftersom jeg forlangte det af andre. Men jeg brugte et ret langt afsnit på at sige noget om arbejdsløsheden, og at vi ikke synes, den er tilfredsstillende. Til gengæld synes jeg, hr. Jes Lunde var inde på en meget rigtig vinkel i forhold til, hvordan man bl.a. skal tænke vedrørende forebyggelse af flaskehalse. Vi har et erhvervsliv, som i mange år har været vant til den situation, at den vigtigste strategi, det følte sig presset til hver dag, var at skulle finde ud af, hvordan man kunne reducere medarbejderskaren, mens man i dag skal værne den strategiske tanke til: Hvordan forbereder vi, at vi kan få ny arbejdskraft ind? Hvordan kan vi i samarbejde med det offentlige forberede at få kvalificeret den pågældende arbejdskraft? Og hvordan kan vi på den måde undgå, at vores virksomhed bliver ramt af flaskehalsproblemer? Det er ganske afgørende.

Jeg vil forsøge i senere korte bemærkninger at svare de øvrige, der har stillet mig spørgsmål; det gælder bl.a. hr. Frank Aaen.

Thor Pedersen (V):

Jeg ved ikke, om finansloven er en bestseller eller nogen sinde bliver det med sine 2.000 sider. For en økonom er den interessant at studere nø-

jere, men om det for ikkeøkonomer er den, man har liggende på natbordet som den mest spændende læsning, ved jeg ikke.

Men finansloven er også andet end tal og procenter, kroner og størrelser. I virkeligheden er finansloven jo et spørgsmål om holdninger, og for os er finansloven blot det redskab, der kan sikre, at vi når vore politiske mål. Det er vel opgaven for alle politiske partier i deres bidrag til en finanslovdebat og i finansloven at skitsere målene. Det er det også for Venstre.

Vi hører tit knubbede ord om, hvad det egentlig er, Venstre ønsker. Hvad er det, vi vil med den offentlige sektor? Derfor er det vel på sin plads at sige, at det, vi ønsker i Venstre, er et velfungerende samfund. Vi ønsker en velfungerende, effektiv offentlig sektor, som er i stand til at tilbyde de kvalitetsydelser, som borgerne ønsker – vel at mærke med respekt for den enkelte borger og især for, at den enkelte borger selv kan få lov at vælge, altså med den største grad af frihed.

Og jeg vil gerne sige her, at i Venstre har vi ingen fordomme, når det gælder om at nå disse mål. For os er det ikke afgørende, hvem der producerer ydelserne, men at man producerer ydelserne i den kvalitet, som borgerne ønsker, og til den pris, som vi er i stand til at betale.

Derfor har Folketinget som lovgiver og de offentlige myndigheder også en særlig pligt til at sikre, at hver eneste skattekrone udnyttes optimalt, og at de ydelser, man tilbyder, produceres dér, hvor det kan gøres bedst og billigst. Her er der lang vej tilbage i den offentlige sektor, når det drejer sig om at sikre den optimale udnyttelse af skattekronerne, for sandheden er jo, at hver eneste krone, vi kan frigive, har vi brug for på andre områder, hvor behovene er større. Hver eneste krone, vi kan finde på ét område på statens budget, kan vi i disse år mageligt bruge som tilskud til sygehusvæsenet, som det er foreslået af de nuværende regeringspartier og af Venstre.

Det er dog sådan, at for at nå de mål kræves det, at vi har en produktion, der er i stand til at finansiere det, vi ønsker at tilbyde. Der er mange politikere – også medlemmer af Folketinget – der har den opfattelse, at det er os politikere, der skaber beskæftigelse og vækst i den private sektor og har den viden og erfaring, der skal til for at sikre, at der kommer flere i arbejde. Men det er jo ikke sandheden. Det er politikkerne, der forhindrer, at folk kommer i arbejde i den private sektor; det er os, der lægger byrder på virksom-